

Příliš brzy oškubané husy

Současný člověk by pomalu ani neuvěřil, jaké se dřív stávaly zvláštní a legrační věci. U cesty vedoucí z Olbernhau do Seiffenu se hned dole v údolí kdysi nacházel starý mlýn, kterému se říkalo „Bachfriedlmühle“. Jeho budova zůstala zachována dodnes. A jelikož do mlýna přichází neustále mnoho různých lidí, tak v něm musela být pokud možno pořád zásoba nějaké té kořalíčky. Jednou přivezl forman z Olbernhau soudek žitné. Jelikož ale tehdy dorazil už hodně pozdě večer, nemohl být soudek uložen na správné místo a postavil se zatím provizorně do chlívku. Nikdo si však neuvědomil, že tu jsou na noc také zavřené husy. Bylo jich přibližně sedm nebo osm. A jak už to tyto mršky mají zvykem, do všeho nového a neznámého hned klovaří, to ony dělají tuze rády. Takže poté, co stárek složil sud dovnitř, začala ho zvědavá zvířátka samozřejmě hned důkladně prozkoumávat. Možná dokonce tušila, že by se uvnitř mohlo skrývat něco dobrého. Krátce a dobře, husy zátku svými ostrými zobáky tak dlouho oždibovaly, až ji uvolnily a

cenný mok začal vytékat ven. U těchto potvůrek není nic neobvyklého, že si občas dají s chutí i trochu té pálenky. A výjimkou nebyl ani tento případ. Koštovaly tak dlouho, až se úplně opily a zůstaly bezvládně ležet na podlaze, jak se to při opičce někdy stává.

Když pak druhý den brzy zrána chtěla mlynářova paní máma husy nakrmit, měla z leknutí málem smrt. Něco takového ještě nezažila. Všechny husy ležely bez hnutí v chlívku na zemi a byly mrtvé. Nepohnula se ani jedna. Tak zavolala rychle pana otce, aby se na to neštěstí podíval. Ten ale také nemohl pomoci, už se nedalo nic dělat, zvířata prostě posla. Ale předtím, než je zlikvidují, by se určitě měla nejdřív oškubat. Toho hezkého peří by přeci byla velká škoda. Tak si tam tedy všichni hned sedli a husy dohola oškubali – však byly stejně mrtvé. Když pak skončili, čekala je hned zase nějaká jiná práce a tak mrtvá tělíčka ani nestihli zahrabat. Hodili je zatím na hnůj. Jářku, byla to tedy nepříjemná patálie! Pantáta mlynář přišel najednou o svou kořalku a všechny husy.

Odpoledne, když odbyla pátá hodina, se však na dvoře začaly ozývat podivné zvuky a nikdo nevěděl, co by to mohlo znamenat. Nakonec se děvečka podívala na hnůj a nevěřila vlastním očím. Všechny husy se tam batolily živé a zdravé. Samozřejmě hned svolala ostatní, aby se na to mohli podívat. No to jsou tedy prapodivné věci, pomyslel si mlynář, ale nezbylo mu nic jiného, než kejhalky nechat pochytat a odnést dovnitř do světnice. Všichni se usilovně snažili, aby ptáci zůstali naživu. Ale oškubaným chudinkám byla pořád zima a tak se nakonec stejně musely podříznout a skončily na pekáči. A protože už všechny byly oškubané dohola, neměli pak s nimi aspoň žádnou dodatečnou práci. Obvykle to přeci bývá naopak, že se husa nejdřív zabije a potom zbaví peří. U starého mlynáře to ale jednou udělali obráceně a taky to šlo.¹

Europäische Union. Europäischer
Fonds für regionale Entwicklung.
Evropská unie. Evropský fond pro
regionální rozvoj.

Ahoj sousede. Hallo Nachbar.
Interreg V A / 2014–2020

Herausgeber:
Gemeinde Kurort
Seiffen
www.seiffen.de